

resursele ei de umanitate. Trăind după sârma ghimpată care desparte scena de sală, personajele descoperă că sunt urmărite abia la sfârșit, când jocul cu mingea nu mai poate continua la fel, când până și fetița bolnavă își revine din șoc pentru a ne transmite un mesaj cumplit: acela că jocul s-ar putea să fie adevărat. Întreaga echipă a spectacolului, din care se cuvin remarcați și ceilalți doi tineri actori, Leo Rudenco și Ghenadie Gâlcă, alături de Victor Grușevan (scenografie), Alexandru Târșu (concepția muzicală), merită felicitări pentru acest spectacol deosebit, care a produs mare emoție printre spectatorii aflați la Brăila cu ocazia celor două reprezentații organizate aici.

În aceeași sală Studio, dar într-un alt amplasament, a fost reprezentată cu ocazia turneului basarabenilor și piesa dramaturgului Val Butnaru, **Avant de mourir**. Compania independentă „Teatrul fără nume”, care a produs spectacolul, și regizorul Anatol Durbală au exploatat filonul melodramatic al poveștii fără a vedea în acesta un cusur. Dimpotrivă, genul se dovedește viabil în relație cu subiectul, fiind vorba despre nostalgiile unor emigranți ratați, sentimentali, care-și plâng destinul în ritm de tango. Doar că Ina Surdu și în special experimentatul Igor Caras, prin manierismul interpretării, golesc pe ici pe colo de realitate emoția. Cum spectacolul se joacă la o jumătate de metru de spectatori, mai e și problema controlului pe care actorii se cuvine să îl aibă în permanență asupra prezenței lor în cadru, fapt nu întotdeauna realizat de cei doi. Văzut prin prisma acestui spectacol, teatrul independent ar fi pentru colegii basarabeni teatru comercial, ceea ce nu e decât în parte adevărat. Oricum, curajul lor de a lua pe cont propriu sarcina grea a realizării unui spectacol trebuie apreciat ca și ținuta acestuia.

Întâlnirea cu artiștii basarabeni de la Brăila, de Ziua Mondială a Teatrului, care coincide cu Ziua Basarabiei, s-a încheiat cu un folositor schimb de idei și îndemn la colaborări viitoare, la care au participat presa și diriguitorii locali.

Teatrul Național „Mihai Eminescu”, Chișinău – Povești de familie de Biljana Srblijanovic. Regia: Mihai Fusu. Scenografia: Victor Crușevan. Concepția muzicală: Alexandru Târșu. Cu: Leo Rudenco, Luminița Țăcu, Ghenadie Gâlcă, Snejana Puică. Data premierei: 7 noiembrie 2006.

Adrian MIHALACHE

Despre sex, numai de bine!

Cornel George Popa s-a remarcat printr-un bun roman, *Nesimțitul*, în care descria drama unui individ încă tânăr, devenit, brusc, impotent. Crezusem, la început, că piesa lui, **Viața mea sexuală**, jucată la Teatrul Național „I.L. Caragiale” din București, în regia lui Sorin Militaru, era o dramatizare a romanului amintit. Nu a fost cazul. Piesa, distinsă cu premiul UNITER în anul 2004, descrie cu simpatie și melancolie tribulațiile sexuale și sentimentale ale unor personaje tipice, în împrejurări tipice pentru lumea în care trăim.

Dorina (*Tania Popa*) și-a lăsat viața sexuală în stare de așteptare, fiind preocupată de câștigarea existenței, pentru a-și putea crește un copil fără tată,

Silviu BIRIȘ și Tania POPA

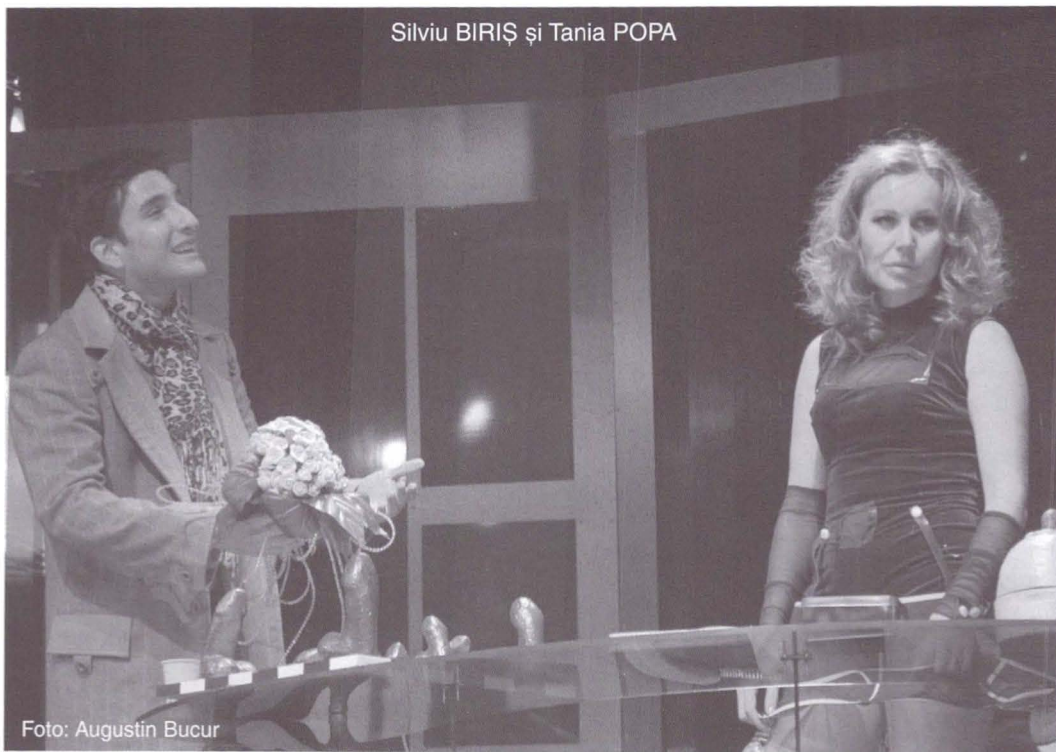

Foto: Augustin Bucur

fără să-și solicite excesiv propriul tată, fost fruntaș în producție, acum cu pensie mică. Ea lucrează într-un sex-shop deschis nonstop, deși puțin frecventat de clienți. Prăvălia, ca și frizeria lui Nae Girimea din *D'ale carnavalului*, este un loc propice pentru a înfățișa tipuri umane pitorești. Bodiguardul *Marcel* (Daniel Badale), slab ca profesionist, este sufletește sensibil și abia așteaptă să-și ofere tandrețea frumoasei vânzătoare. Apare bizarul domn Tănase, personaj cu sexualitate nesigură și fluidă, gata, și el, să se devoteze. Patronul își inspectează des proprietatea, nu atât pentru a-și supraveghea subalternii, cât, mai ales, pentru a se bucura de compania lor. Cuplul de vizitatori buclucași *Gelu* și *Mimi* (Răzvan Oprea, respectiv, Maria Gârbovan) aduc o pată de culoare și iuțesc acțiunea care, altfel, riscă mereu să lăncezească. *Tatăl* (Constantin Dinulescu) își plânge onoarea de proletar, terfelită de ocupația fetei și de starea ei civilă neclară. Nu vom relata mica lovitură de teatru, prin care se devoalează identitatea tatălui copilului, ne mărginim să spunem doar că aceasta adaugă un strat de miere pe plăcinta și așa destul de dulce pe care suntem invitați s-o gustăm. Personajele afișează un interes destul de vag pentru sex, preocupările lor fiind, de fapt, de natură pur sentimentală. Nimeni nu se schimbă și nimic nu se rezolvă, cu toate că asistăm la confruntări, bătăi și chiar la un omor din imprudență.

Piesa nu sperie nici prin noutate, nici prin virtuozitate. Ea propune, însă, unele figuri veridice și atașante și face o demonstrație de abilitate prin gestionarea dramaturgică a mai multor personaje, prezente simultan pe scenă (în magazin), fiecare cu interesul său.

Regizorul Sorin Militaru a condus spectacolul într-un ritm alert, care nu lasă mari șanse plictiseli să se instaureze. Scenografia Alinei Herescu propune

trei spații distincte, în fundal, și un spațiu principal de joc (interiorul sex-shop-ului) în centrul scenei. Din păcate, doar unul dintre cele trei spații este logic necesar (locuința meșterului Costache). Pentru că și celelalte două trebuiau ocupate, au fost puși acolo Tünde Baczó și István Téglás, pe post de păpuși gonflabile de ambe sexe, care, din când în când se însuflețesc, luând poziții tentante, iar, în final, vin în avanscenă, ca s-o consoleze pe eroină. Sorin Militaru n-a asigurat, totuși, un echilibru perfect spectacolului. I-a lăsat pe Răzvan Oprea și pe Maria Gârbovan să-și exagereze pitorescul, iar faconda irezistibilă a acestora (mă refer, îndeosebi la Răzvan Oprea) i-a eclipsat, într-o oarecare măsură, pe ceilalți, dăunând unității demersului teatral. Tania Popa se ridică la înălțimea așteptărilor, dar nu o depășește. Este exact ce trebuie să fie, nici mai puțin, dar nici mai mult decât atât. Confirmă, dar nu surprinde. Personajul ei este gândit în limitele partiturii, fără a le forța în vreo direcție sau într-alta. Constantin Dinulescu, în rolul tatălui Dorinei, emite locuri comune, clișee ale nostalgicilor vremurilor revoluate, dar le spune, de la înălțimea talentului și experienței sale, cu miez și cu haz. Daniel Badale (neuitatul Hamlet de altădată) pare a fi „leul cel laș” din celebra poveste a lui Dorothy: gata să se devoteze, este reticent când trebuie să acționeze. Silviu Biriș, în rolul patronului, are elanul și eleganța unui tânăr căruia îi place să răspundă la provocări, chiar dacă ezită să răspundă la întrebări. Cireașa de pe tort este Vitalie Bichir, care întruchipează cu multă finețe și empatie pe Tănase, personaj interesant, nesigur de sine, greu de definit.

Spectacolul respectă cu acuratețe rețeta pe care autorul o prescrie: se iau 5% sex și 95% sensibilitate; se amestecă bine.

Teatrul Național I.L. Caragiale din București – Viața mea sexuală de Cornel George Popa. Regia: Sorin Militaru. Scenografia: Alina Herescu. Muzica: Vlaicu Golcea. Coregrafia: Tünde Baczó. Distribuția: Tania Popa (*Dorina*), Daniel Badale (*Marcel*), Silviu Biriș (*Aurelian*), Vitalie Bichir (*Tănase*), Răzvan Oprea (*Gelu*), Maria Gârbovan (*Mimi*), Constantin Dinulescu (*Costache*), Tünde Baczó, István Téglás (*manechine sex-shop*).

Jocul de-a identitatea (sexuală)

Înțelegem că este tentant să adopți, măcar temporar, o identitate sexuală diferită de cea cu care te-a înzestrat natura. Una este corpul pe care-l ai, alta este imaginea pe care o ai despre el. Unii bărbați sunt, psihic, femei și doresc să-și pună de acord fantasmelor cu realitatea obiectivă, transformând-o radical pe aceasta din urmă. Mai rar, deoarece este mai dificil să adaugi decât să tai, femeile cu vocație masculină reușesc uneori să se transforme în bărbați, prostindu-le pe naive. În secolul al XIX-lea, un colonel englez a făcut carieră militară și a avut o căsnicie fericită, înainte de a se constata că era, de fapt, femeie. Regina Christina și Cavalerul d'Eon sunt exemple ilustre din ambele „genuri”.

Piesa ***Sunt propria mea soție*** a lui Doug Wright, distinsă cu Premiul Pulitzer în 2004, povestește, în maniera documentară specifică teatrului american, istoria unui bărbat german, care și-a asumat identitatea de femeie. A reușit să treacă și prin regimul nazist, și prin cel comunist, fără mari inconveniente, datorită